

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Бургас, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря *

като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно наказателно дело № 20212120205042 по описа за 2021 година

., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ ЕООД с ЕИК: *, представлявано от *, чрез пълномощник - адв. * - САК, с посочен адрес: гр. Бургас, ул. *, срещу Наказателно постановление № 1865/2021 г. от 06.10.2021 г., издадено от зам. директора на ТД Митница - Бургас, с което на жалбоподателя за нарушение и на основание чл. 126а, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се развиват доводи за материална незаконосъобразност на санкционния акт. Моли се за отмяна на НП и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, като е депозирана писмена молба, която поддържа жалбата по изложените в нея доводи, които се допълват и развиват. Пледира се за отмяна на НП и присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган се представлява от юрисконсулт *, която излага доводи за законосъобразност на производството и на наложената санкция, поради което и пледира за потвърждаване на НП.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (в редакцията към връчване на НП), доколкото видно от разписката на л. 32 - НП е връчено на представител на жалбоподателя на 25.10.2021 г., а жалбата е подадена на 01.11.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 08.09.2021 г., в гр. Бургас, между 17.00 часа и 18.00 часа, на * - управител на „*“

ЕООД, било връчено Писмо с рег. № 32-285902 от 08.09.2021 г. на директора на ТД Митница Бургас, съгласно което лицето следва да уведомява митническите органи при получаване/извеждане на акцизни стоки в/от данъчните складове на дружеството.

На 09.09.2021 г., в 09.10 часа, била направена проверка в Българската Акцизна Централизирана Информационна Система /БАЦИС/, където е установено получаването на акцизна стока в данъчен склад на дружеството с ИНДС * с е-АД № 21FRG0562000679859381/26.08.2021 г. в 18.39 часа на 08.09.2021 г. /когато е-АД е преминал в състояние „доставен“/.

На 09.09.2010 г., в 10.40 часа, била извършена проверка на място в данъчен склад на „*“ ЕООД с ИНДС *, находящ се на адрес: гр. Бургас 8000, общ. Бургас, обл. Бургас, *, Логистичен парк Бургас, Складова база „А*“, обективирана в Протокол за извършена проверка /ПИП/ № 21BG1000A39864/09.09.2021 г.

До момента на извършване на проверката в БАЦИС, управителят на дружеството не бил уведомил митническите органи по реда, посочен в писмо рег. № 32-285902 от 08.09.2021 г.

С посочения ПИП № 21BG1000A39864/09.09.2021 г. бил даден срок до 10.09.2021 г. включително за предоставяне на писмени обяснения от данъчнозадълженото лице относно неуведомяването на митническите органи за получаването акцизни стоки в данъчен склад на „*“ ЕООД с ИНДС *.

До 10.09.2021 г. включително, изисканите от управителя на „*“ ЕООД писмени обяснения не били представени в ТД Митница Бургас.

За констатираното бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 1775 от 16.09.2021 г. по описа на ТД Митница Бургас, от страна на ИВ. М. М. - инспектор в сектор „Проверки“, отдел „Акцизна дейност“, ТД Митница Бургас, Агенция „Митници“. В акта било записано, че на 08.09.2021 г. е извършено нарушение на чл. 126а, ал. 2 от ЗАДС.

Впоследствие било издадено и обжалваното наказателно постановление, с което била наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 126а, ал. 2 от ЗАДС.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство. Съдът няма основание да не кредитира свидетелските показания на разпитания свидетел. На практика спорът е съсредоточен върху обстоятелството дали извършеното съставлява нарушение, или не.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок. Независимо от това, съставът счита, че е допуснато процесуално нарушение на чл. 57 от ЗАНН при съставяне на наказателното постановление.

На основание чл.126а, ал.2 от ЗАДС на търговеца е наложена имуществена санкция. Съгласно чл.126а, ал.2 от ЗАДС „Със същото наказание се наказва и лице, което не окаже съдействие или възпрепятства митническите органи при упражняването на правомощията им, както и лице, което е длъжно по този закон да предостави на тези органи стоки, документи и сведения, но откаже това“, като съгласно ал.1 „Всяко нарушение на разпоредбите на този закон и на нормативните актове по прилагането му, установено от митническите органи, ако не е предвидено друго, се наказва с глоба в размер от 200 до 1000

лв. или с имуществена санкция от 500 до 2000 лв.“. Видно е, че санкционната разпоредба на чл.126а, ал.2 от ЗАДС не може да намери самостоятелно приложение, тъй като не съдържа в себе си санкция, а препращаща към ал.1, която следва да бъде посочена като основание за налагане на наказание за извършеното от дружеството административно нарушение. Ето защо, след като в наказателното постановление е посочена като санкционна норма единствено тази на чл.126а, ал.2 от ЗАДС, е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като на практика не е посочена санкционната норма въз основа на която е определен размера на наложената на дружеството имуществена санкция (в същия смисъл е и Решение № 1358 от 17.08.2016 г. по н. д. № 1458 / 2016 г. на XVII състав на Районен съд – Пловдив).

В горния смисъл е и константната практика на касационната ни инстанция, обективизирана в Решение № 370 от 06.03.2020 г. по к. адм. н. д. № 3118 / 2019 г. на XV състав на Административен съд – Бургас, Решение № 1334/12.07.2019г. на АдмС Бургас по к.н.а.д. № 1137/2019г.; Решение № 1051/11.06.2019г. по к.н.а.д. № 892/2019г. на АдмС Бургас, Решение № 1282 от 08.07.2014 г. по н. д. № 442 / 2014 г. на XVI състав на Административен съд - Бургас и др., Решение №1771 от 30.10.2017г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 2048/2017г. и др. Тази практика е постановена във връзка с приложението на чл. 180, ал. 2 от ЗДДС, който има аналогично съдържание с разпоредбата на чл. 126а, ал. 2 от ЗАДС. Разпоредбата на чл. 180, ал. 2 от ЗДДС е препращаща към ал. 1 на същия член касателно приложимите санкции, като касационната инстанция безпротиворечиво приема, че липсата на изричното посочване на чл. 180, ал. 1 от ЗДДС е съществено нарушение, водещо до отмяна на обжалваното постановление.

Независимо от горното, съдът намира, че липсва извършено нарушение. Дружеството е санкционирано за това, че не е оказало съдействие на митническите органи, като не е изпълнило дадените му с процесното писмо указания. Писмото, което е било връчено на управителя е изготвено на основание чл. 102 от ЗАДС, съгласно който (по-конкретно ал. 1) контролът върху акцизните стоки се осъществява от органите на митниците. Тази разпоредба е обща, като по-надолу са изброени изрични правомощия на митническите органи. По мнение на съда изрично изброените правомощия са свързани със съществено засягане правата на проверяваните субекти и те не изчерпват действията, които могат да бъдат извършвани. Поради това и съдът приема, че искането за предоставяне на информация спада към правомощията, които контролните органи имат съгласно чл. 102 от ЗАДС.

След като обаче контролните органи упражняват своите правомощия по начин, по които създават допълнителни задължения за субектите, то всички елементи на тези задължения следва да са изрично посочени- до кого се отнася задължението и в какво се изразява. В конкретния случай е посочено, че нарушението е извършено на 08.09.2021 г., тъй като не била предоставена информация за постъпили акцизни стоки на 08.09.2021 г. в 18:39 часа в склад на дружеството. От тълкуването на така вмененото нарушение следва изводът, че дружеството е следвало да подаде информация още в деня на постъпване на акцизните стоки. При прочита на писмото обаче никъде не става ясно в какъв срок следва да бъде изпълнено вмененото с него задължение за уведомяване. На първо място, без значение е че при връчване на писмото управителят не бил уведомил органите за предстоящото получаване на стока, тъй като никъде в писмото не се говори за предстоящо получаване/извеждане на стока. По тази логика би било допуснато нарушение за всяко едно предстоящо получаване или извеждане на стока за неопределен период от време, за което управителят е знаел към момента на връчване на писмото и за което не е било съобщено още при това връчване. По-съществено е обаче, че никъде не е посочено в какъв срок от получаването или извеждането на стоката от складовете е следвало да стане уведомяването по указанияте в писмото начини. Не следва да се допуска задължените лица сами да тълкуват волята на контролните органи, когато се касае за вменяване на задължение, което не е изрично разписано в закона, а е възникнало вследствие волята на тези органи. След като те решават да упражнят властническите си правомощия, следва да го правят по максимално

ясен начин. В конкретния случай също така няма как да се направи точно предположение за волята на контролните органи при положение, че така или иначе е постъпила информация в Агенция „Митници“ за получаването на процесните стоки в БАЦИС. Отделно от това, съгласно чл. 73д от ЗАДС получаването на акцизни стоки на територията на страната се потвърждава от получателя с подаване на съобщение за получаване чрез компютърната система, което съобщение се подава незабавно и не по-късно от 5 работни дни след приключване на движението. Видно е, че в конкретния случай не може да се приеме, че с писмото е вменено задължение за незабавно уведомяване, а дори това е да е така, в законът е предвиден срок от пет работни дни от получаването на стока за съобщение в компютърната система. Следователно, напълно е възможно дружеството да е счело, че се касае за този срок. Както обаче бе посочено, всичко това остава в сферата на предположенията, поради липсата на изрични указания в тази насока в писмото на контролните органи.

С оглед горното, след като изпълнението на задължението за уведомяване не е скрепено с ясен срок, не може да се приеме, че от страна на дружеството жалбоподател на 08.09.2021 г., когато е получена стока, е извършено нарушение.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л. 45) и платежен документ (л. 46), в които е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. При това положение следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 300 лв., тъй като за такъв размер има доказателства за плащане, а на присъждане подлежат реално сторените разноски. Така присъденото възнаграждение в размер на 300 лв. отговаря на законовия минимум, поради което не следва да се взема предвид направеното възражение за прекомерност от страна на АНО.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1865/2021 г. от 06.10.2021 г., издадено от зам. директора на ТД Митница - Бургас, с което на „*“ ЕООД с ЕИК: *, за нарушение и на основание чл. 126а, ал. 2 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „*“ ЕООД с ЕИК: *, съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси, като по отношение на АНО препис да се връчи както на ТД Митница-Бургас, така и **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО с ОТДЕЛНО съобщение** на зам. директора на ТД Митница - Бургас (предвид измененията в ЗАНН, относно легитимацията на наказващия орган).

Съдия при Районен съд – Бургас: _____